

Hoofdstuk 1

‘Wat vind je hiervan?’ Ingrid legt een advertentie op het tafeltje in de croissanterie waar ze iedere woensdag met haar vriendin Helma luncht.

Een blik erop is voor Helma voldoende om tot een oordeel te komen. ‘Je bent niet goed bij je hoofd!’

‘Lees het nou eerst eens goed door.’

‘Niet nodig, ik zie zo al dat het niks voor je is.’

‘Ik wil zo graag opnieuw beginnen.’ Nerveus spelen Ingrids vingers met de advertentie die ze vorige week uit de krant heeft gescheurd.

Helma schudt haar hoofd. ‘Ik begrijp best dat je iets anders wilt, maar dit...’ Ze tikt pinnig op de advertentie. ‘Een tuinmanshuisje? Wie heeft er in deze tijd nog een tuinmanshuisje te huur? Een of andere landheer op een buitenplaats of een ridder op een kasteel? Zoiets is niet meer van deze tijd. Het is ook veel te ver van de stad. Meid, je moet voor dag en dauw op om op tijd op je werk te zijn.’

‘Dat valt wel mee; het is maar een klein halfuurtje rijden.’ Ingrid vertelt er niet bij dat ze er al geweest is. Ook niet dat ze op slag verliefd is geworden op het kleine huisje met de roodwitte luiken. Te huur.

Dit is haar kans.

Weg van de herinneringen.

Waar kan dat beter dan op het ruime, dunbevolkte Hogeland, onder de Waddenzee?

‘Je slaat op de vlucht.’

Daar moet ze Helma gelijk in geven. Zo eerlijk is ze wel. Maar als ze het niet doet, wordt ze gek. Is het niet morgen, dan wel over een maand. Maar dát het zal gebeuren, daar is ze van overtuigd. Dat wil ze voorkomen, met dit huisje in Wadwerd.

‘Ik moet hier weg.’ Ze kijkt haar vriendin bijna smekend aan. Begrijpt Helma het dan niet? Nee, natuurlijk niet. Hoe zou ze het ook kunnen? Niemand, behalve Pascal dan, weet de details van hun scheiding.

Drie en een half jaar had hun huwelijk geduurd. Een vergissing, zo had ze het naar buiten gebracht. Hoe vaker ze het vertelde, hoe meer ging ze erin geloven.

‘Je hebt toch een leuk appartementje?’ probeert Helma het nog een keer.

‘Wat je leuk noemt.’

‘En je baan dan?’

‘Werk is overal. Bovendien...’

‘Zeg niet dat je al ontslag hebt genomen.’

Er glijdt een glimlach over Ingrid's gezicht. ‘Nog niet.’

Helma pakt de handen die rusteloos met de advertentie spelen. Ze kijkt Ingrid in de ogen. ‘Ik wou dat ik je kon helpen.’

Ingrid bijt op haar lip. Was het maar zo eenvoudig. Maar er is niemand die haar kan helpen om van die rauwe pijn af te komen. Ze haalt een keer diep adem. ‘Toch doe ik het, Helma. Vanavond bel ik.’

‘Mag ik je op komen zoeken?’

‘Mag? Je moet!’

Helma trekt haar handen terug en neemt een slok van haar thee.

‘En je werk?’

Ingrid tuit haar lippen. ‘Wat zou je ervan zeggen, als ik eindelijk ga doen wat ik altijd al had moeten doen?’

Helma zet grote ogen op. ‘Zeg dat het niet waar is, wat ik nu denk.’

Ingrid schiet in een nerveuze lach. ‘Ik weet niet precies wát je denkt, maar ik laat het verzekeringswerk voor wat het is. Weet je, ik heb er schoon genoeg van. Het verdient goed, maar het geeft me geen voldoening. En bovendien...’ Ze kijkt naar haar vingertoppen, ‘kan ik er ook niets aan doen dat ik met groene vingers geboren ben. Het zit gewoon in de genen.’

‘Oooh,’ zucht Helma overdreven. ‘Je bent echt niet wijs! Denk je

dáár werk te krijgen? Waar is het ook al weer?' Ze trekt het stukje papier naar zich toe. 'Wadwerd? Nooit van gehoord. Zal wel een of ander gat zijn waar je geen mens tegenkomt en zéker geen tuinen die aangelegd moeten worden.'

'Ik heb een auto.'

Helma schudt haar hoofd. 'Wat kan ik doen om je ervan te weerhouden? Enge verhalen vertellen over het leven ver buiten onze beschaving?'

'Ik bel vanavond.'

'Belooft me dat je het niet doet, als daar ook maar iets vreemds aan de hand is.'

'Haal je toch geen rare dingen in je hoofd. Die mensen hebben gewoon een huisje te huur. Wat kan daar nou voor vreemds aan zijn?'

'Weet jij veel, misschien zijn het wel kannibalen.'

Ingrid schiet in de lach. 'Ik weet dat je veel fantasie hebt, maar dit slaat alles. Het enige dat ik van plan ben is bellen om te vragen of het überhaupt nog te huur is. En zo ja, of ik het kan bezichtigen. Daar is niet veel engs aan.'

'Zal ik met je meegaan?'

Ingrid knijpt een oog dicht. Leuk aanbod, maar dit is iets wat ze alleen moet doen.

Helma zucht. 'Nee dus. Maar doe alsjeblieft geen overhaaste dingen. Ik heb trouwens een nieuwtje...'

'En dat is?' moedigt Ingrid haar nietsvermoedend aan.

'Ik ben zwanger.'

Een mokerslag had niet harder aan kunnen komen.

Zwanger.

Een baby.

Zo'n klein hoopje mens dat negen maanden lang onder je hart groeit, voordat het ter wereld komt om gekoesterd en geknuffeld te worden.

'Ik wilde het je direct vertellen toen ik het wist, maar ja...'

'Gefeliciteerd. Ik ben blij voor jullie.' Hoe krijgt ze de woorden eruit? Een baby. Niet voor haar, maar voor Helma en David.

‘Ik was bang om je te kwetsen, omdat je er zo naar verlangde,’ zegt Helma eerlijk.

‘Je zou me kwetsen, als je het me niet vertelde.’ Ingrid haalt een keer diep adem. ‘Hoever ben je?’

‘Tien weken nog maar. Je ziet er nog niets van. Vorige week is de eerste echo gemaakt en die is goed. We zijn er zo blij mee.’

—

Ingrid is de middag doorgekomen. Gelukkig was er zoals gewoonlijk veel werk. Genoeg om niet na hoeven denken over dingen waar ze niet aan wil denken. Maar als ze om halfzes terugkomt in haar appartementje, kan ze er niet meer onderuit, moet ze er wel aan denken. Ze gunt Helma en David hun baby. Maar het doet pijn. Ja, ze wilde ontzettend graag een baby. Niet meer aan denken. Het is voorbij. Net zoals haar tijd in dit afschuwelijke hok. Ze gooit haar jas achteloos over een stoel. Die ruimt ze straks wel op.

Leunend tegen de eettafel haalt ze de advertentie uit haar tas. Tuinmanshuisje. Die malle Helma met haar ridders op een kasteel. Niks kasteel of landgoed. Het is een klein huisje naast een boerderij. Oké, niet zomaar een boerderij, maar een herenboerderij met een parkachtige tuin waar, om het plaatje compleet te maken, een gracht omheen loopt.

De boerderij vond ze niets. Die hoge trap ervoor, hét statussymbool uit het begin van de vorige eeuw, zag er vervallen uit. Net als de tuin. Zo te zien is daar in geen jaren iets aan gedaan. Als het aan haar zou liggen...

Stop! roept ze zichzelf tot de orde. Je hebt woonruimte nodig, Ingrid. En ook werk, zegt de verstandige kant in haar. Van lucht kan ze niet leven. Zelfs niet van de zilte Waddenzeelucht.

Tuinarchitect. Ingrid proeft zorgvuldig het woord op haar tong. Mmm, klinkt wel.

Waarom heeft ze na de HAVO daar niet gelijk voor gekozen? Hoe kwam ze toch op het idee om naar de HEAO te gaan?

Kantoorwerk ligt haar helemaal niet, het is saai.

Was die verkeerde keuze een staartje van haar tienerkuren? Zoiets als: vooral niet doen wat je vader doet? Haar broer Hans heeft er wel direct voor gekozen en samen met pa hun verouderde plantenkwekerij veranderd in een goedlopend, modern tuincentrum. Als ze had gewild, was er voor haar genoeg werk geweest. Maar ze wilde iets anders.

Had ze dat maar nooit gedaan, dan was ze ook Pascal niet tegengekomen.

Ingrid loopt naar het piepkleine keukentje, waar ze vers water in het reservoir van het Senseo-apparaat laat lopen. Ze vindt het niet de lekkerste koffie maar het is wel een handig apparaat, vooral als je alleen woont. Ze zoekt een pad en een schone beker. Een paar minuten later loopt ze met haar koffie naar de kamer.

Wadwerd. Ze heeft het op de kaart op moeten zoeken, want net zoals Helma had ze er nog nooit van gehoord.

Nu is ze zover dat ze weet dat het op het Hogeland ligt, het noordelijkste deel van de provincie Groningen. Het gebied dat van oudsher bekendstaat om zijn rijke kleigrond. Vandaar natuurlijk ook die waanzinnig grote boerderijen. Het lijkt haar een zware last om dat financieel allemaal rond te krijgen. Vandaar natuurlijk de verhuur van dat huisje. Extra inkomsten zullen wel gewenst zijn.

Ingrid pakt haar mobiel uit haar tas en legt die naast zich neer op het kleine bankje dat ze op de kop heeft getikt in een kringloopwinkel. Het leren bankstel is bij Pascal gebleven, in het huis dat ze samen gekocht hadden.

Pascal heeft haar uitgekocht, en ze had het prima gevonden, zoals ze alles goed vond dat met de scheiding te maken had.

Ze was verdoofd geweest en had in die tijd in een roes geleefd.

Hoe was het toch mogelijk dat iets dat zo mooi begonnen was, zo slecht kon eindigen? Toch gebeurde het.

De scheiding was snel achter de rug. Dat had ze wel eens anders gehoord. Maar volgens de advocaat gaat het altijd sneller, als er geen kinderen zijn. Ze had Pascal niet aan willen kijken, bang dat

ze een vergenoegd glimlachje zou zien of nog erger: een beschuldigende blik.

‘Vrienden, hè?’ had Pascal gezegd, toen ze afscheid van elkaar namen.

Had hij niet door hoe kapot, hoe gekwetst ze was?

Had hij niet begrepen dat ze meer gegeven had dan ze aankon?

Had hij niet gezien dat ze er aan onderdoor ging?

Ze veegt langs haar ogen. Achterom kijken is zo zinloos. Ze moet dat niet meer doen. Wat schiet ze ermee op? Vanaf nu moet ze vooruit kijken. Denken aan een nieuwe start.

Ze leest de advertentie voor de zoveelste maal.

Wadwerd. Te huur. Tuinmanshuisje.

Ze doet het.

Ze haalt een keer diep adem en trekt haar benen onder zich. Hoe laat is het? Zes uur. Dat is geen tijd om te bellen, want een beetje normaal mens eet om deze tijd. Een gevleugelde uitdrukking van haar moeder.

Aan de andere kant..., als ze nu belt, is er waarschijnlijk wel iemand thuis en hoe langer ze wacht, hoe meer gegadigden haar voor kunnen zijn. Resoluut toetst ze het nummer in.

—

Mist. Als ze ergens een hekel aan heeft, is het wel aan mist. Een kleine wereld, het maakt haar claustrofobisch. Gespannen zit Ingrid op zaterdagmorgen achter het stuur van haar auto, een donkerblauwe Golf. Een pittig autootje, wel een beetje saai om te zien. Heel anders dan de BMW die bij Pascal gebleven is.

Degelijk, had haar vader gezegd, toen hij met haar meeding naar de garage om een auto uit te zoeken.

En als haar vader degelijk zegt, bedoelt hij dat hij het ermee eens is. Een degelijk huis, een degelijke auto. Het kon allemaal zijn goedkeuring wegdragen. Behalve zijn schoonzoon. Hij kwam uit een degelijk nest, dat wel.

Haar ouders hadden haar voor Pascal gewaarschuwd, ieder op

hun eigen manier. Volgens haar moeder is hij te knap om hem voor haar alleen te hebben. Maar ja, dáár was ze juist zo trots op. Zij, Ingrid Tolbeek, had de knapste student van de hele universiteit aan de haak geslagen, en... hij was ook nog eens stapelverliefd op haar. De roze bril was niet van haar neus af te krijgen. Volgens haar vader was hij niet meer dan een zeepbel. Mooi om te zien, maar verder leeg. Laaiend was ze geweest. Háár Pascal een zeepbel? Ze zou bewijzen dat ze het mis hadden.

Niet Pascal bleek een zeepbel te zijn, het was hun huwelijk. Verschillende verwachtingen die niet met elkaar te verenigen zijn, had Pascal als officiële reden opgegeven voor hun scheiding.

Ingrid schrikt op uit haar gedachten, als er achter haar geclaxonneerd wordt. Wat doet ze verkeerd? Ze kan het zo gauw niet ontdekken, maar ze moet in ieder geval wel beter opletten.

De N363 is met mist nog gevaarlijker dan ze hem gewoonlijk al vindt, maar gelukkig schiet ze al aardig op. Nu moet ze goed op de borden letten, zodat ze de afslag Wadwerd niet mist.

Om elf uur heeft ze afgesproken. Een man, ze is zijn naam alweer vergeten, had de telefoon aangenomen en haar te woord gestaan. Nee, het huis was nog niet verhuurd. Ja, zaterdag was een geschikt moment voor de bezichtiging. Zo ongeveer was het hele gesprek verlopen. Hij is duidelijk iemand die genoeg heeft aan een paar woorden.

Ingrid klemt haar handen strak om het stuur en bijt op haar onderlip, als de twijfel onverwacht en ongewenst toch toeslaat. Doet ze hier nu wel goed aan? Moet ze toch Helma's raad opvolgen en bij twijfel onmiddellijk rechtsomkeert maken? Nu dus?

Nerveus zet ze de radio aan om hem vervolgens ook weer uit te doen.

Yes, daar is het bord. Ze geeft richting aan en draait de Wadwerderweg op. Strak tuurt ze voor zich uit. Bij een wit hek waar met sierlijke letters Hillemaheerd op staat, moet ze van de weg af. Maar hoe vindt ze een wit hek in de mist?

—

'Je had het af moeten bellen.' Sonja legt haar slapende dochter van bijna zes maanden in de reiswieg die op de bank staat. Ze kijkt met een licht beschuldigende blik naar haar broer die voor het raam staat, in een poging buiten iets te kunnen ontwaren.

'Misschien zit het alleen hier op de vlakte zo dicht.' Max Feenstra steekt zijn handen in zijn broekzakken.

'Dan nog,' houdt Sonja vol. 'Het is levensgevaarlijk om met dit weer de weg op te gaan.'

'Ze hadden ook zelf af kunnen bellen.' Max kijkt op de klok die boven de ouderwetse haard hangt, de haard die alleen brandt, wanneer Sonja er is.

Bijna elf uur, hij zal toch die kant maar eens opgaan. Grote kans dat er niemand komt opdagen, maar je weet het nooit. Hij loopt naar de gang en pakt zijn dikke jack van de kapstok.

'Vraag of ze koffie komen drinken,' roept Sonja hem achterna.

'Eerst maar eens zien óf ze komen,' roept hij terug.

Buiten slaat de vochtige lucht hem in het gezicht. Het is koud. Niet vreemd natuurlijk, het is pas de eerste week van februari. Er kan nog makkelijk een vorstperiode komen. Zelfs een Elfstedentocht, als het een beetje meezit.

Hij stapt stevig door. De mist is dicht, maar hindert hem niet de weg te vinden naar het tuinmanshuisje dat achter de grote schuur staat.

Als hij de sleutel in het slot van de voordeur steekt, hoort hij een auto aankomen. Dus toch.

Zodra hij binnenstapt, komt een mufte lucht hem tegemoet. Hij had het huis moeten luchten, dom dat hij daar niet aan gedacht heeft. Slecht begin.

Het zal dus wel weer niets worden. Nooit gedacht dat een huis verhuren zo moeilijk zou zijn. Te ver van de bewoonde wereld, te klein, te... noem maar op.

—

Als Ingrid haar auto het erf oprijdt, ziet ze licht achter de ramen branden. Ze vat het op als een gunstig teken van de nieuwe start in haar leven. Zal dit huis de mist in haar leven doen verdwijnen? Ze parkeert de auto voor het huisje en stapt uit. De voordeur staat op een kier. Voorzichtig duwt ze er tegenaan. Geen piepende of kreunende geluiden, de scharnieren zijn goed gesmeerd. Geen spookhuis dus, zoals Helma vanmorgen nog suggereerde, toen ze belde om haar alsnog van gedachten te doen veranderen.

Ingrid loopt door een smalle gang naar de woonkamer waarvan de deur wijd open staat. Op de drempel blijft ze lichtelijk verschrikt staan. In het kamertje staat een man met zijn rug naar haar toe.

Hallo,' zegt ze met meer bravoure dan ze in werkelijkheid bezit. Max draait zich om. Zijn hart slaat minstens een slag over.

Pauline.

Het is alsof zij voor hem staat. Klein, slank, smal gezicht, korte, asblonde lokken. Alleen de ogen zijn anders. Héél anders!

Ingrid steekt haar hand uit. Max neemt na een nauwelijks waarneembare aarzeling haar kleine hand in de zijne. Koud en klam. Ze is nerveus. Ook hier gaat de vergelijking met Pauline niet op. Maar toch...

'Max Feenstra.'

'Ingrid Tolbeek.'

'Alleen?'

Ingrid kijkt hem verbaasd aan, terwijl ze haar hand terugtrekt. 'Ja. Hoezo?'

'De advertentie niet goed gelezen?'

Ingrids mond wordt droog. Ze heeft opeens moeite met slikken. Wat is dit voor een man? Eerst kijkt hij haar aan alsof ze een of andere geest is en nu deze beschuldigende vraag.

'Natuurlijk heb ik die wel goed gelezen,' antwoordt ze scherp.

'Heb je hem bij je?'

'Wat?'

'Die advertentie natuurlijk.'

Ze maakt haar tas open en haalt de verkreukelde advertentie

eruit. Max tikt op het papiertje dat ze hem toesteeft. 'Ergens in het midden.'

Haar ogen vliegen over de regels. Dan ziet ze het. Alleen echtparen komen in aanmerking. Echtparen? Nee hè! Hoe is het mogelijk dat ze dat nu pas ziet! Ze heeft de tekst minstens honderd keer gelezen en het is haar niet één keer opgevallen.

'Waarom?' vraagt ze, doelend op het woord 'echtparen' in de advertentie.

'Ben je hier ooit eerder geweest?'

Ja, dat is ze. Niet zo lang geleden.

'Nou?' Met over elkaar geslagen armen kijkt hij haar aan.

'Ik ben hier eerder geweest,' zegt ze eerlijk, zonder verdere uitleg.

'En?'

'En wát?' Was ze maar langer dan haar 1.63, dan kon ze hem recht in de ogen kijken. Nu moet ze haar hoofd achterover buigen om hem aan te kunnen kijken maar ze is niet van plan om zich door hem te laten intimideren. Dit huisje is voor haar, en daar kan een bullebak met de naam Max Feenstra niets aan veranderen.

Max klemt zijn kaken op elkaar. Pit, dat heeft ze. Dáár ontbrak het Pauline ook niet aan.

'Hoe vond je de omgeving?' vraagt hij.

Ingrid graaft in haar herinnering. Kaal en leeg is het eerste dat in haar opkomt. Omgeploegde zwarte grond, hier en daar een stuk weiland met een paar schapen. Nee, een metropool is Wadwerd niet.

'Geschikt voor een dame alleen?' daagt hij haar uit.

'In ieder geval geschikt voor mij.' Ze hoopt dat ze zo resoluut overkomt als ze het bedoelt. Niet dus. Een weinig vrolijke lach schalt door het lege huisje, een akelige echo achterlatend. Ingrid rilt. Heeft Helma toch gelijk? Heeft ze hier te maken met een kanibaal die het op alleenstaande vrouwen voorzien heeft? Vandaar dat hier alleen echtparen gewenst zijn?

'En waarom zou jij wel geschikt zijn?'

'Ik hou van rust, en bovendien is deze plek bijzonder inspirerend voor mijn werk.' Waar haalt ze de onzin vandaan? Met deze man

in haar buurt zal er absoluut geen sprake zijn van rust en momenteel werkt ze nog steeds op een verzekeringskantoor!

'En wat voor werk doe je?'

Daar heb je het al. Vertel geen leugens, zonder erin verstrikt te raken. Ook al zo'n uitspraak van haar moeder. Wordt het niet eens tijd dat ze naar haar luistert?

'Tuinarchitect.'